

Romero i Crespí

Joan Romero i Andreu Crespí són, des del passat dia 6 de juliol, els nous secretaris generals del Partit Socialista del País Valencià i del Partit Socialista de les Illes Balears, respectivament. En aquestes pàgines hi trobareu una entrevista amb cada un d'ells. Salvant algunes diferències, ambdós representen la renovació respecte les direccions actuals, ambdós parlen lleguatges similars i encaren un any 1999 marcat per dues eleccions autonòmiques, però amb alguna diferència. La desaparició voluntària de Felipe González ha propiciat, en paraules de Romero, "la majoria d'edat" de la federació valenciana. En aquest sentit, Crespí afirma que ha arribat l'hora de canviar "el carisma del líder per la capacitat de transmetre seguretat i confiança". Romero, després de guanyar el congrés per tres vots, avantposa el canvi a la unitat; Crespí considera important haver aconseguit el 90% dels vots.

Ara bé, la tasca interna és per a ambdós feixuga. Han d'aconseguir l'aglomerant idoni per a unir dues federacions que hereten una carregada atmosfera de lluita interna i encarar el 99 amb mentalitat electoral. És també, com bé diu, Romero, "el moment de sumar, perquè el vot progressista ha de sumar més que el vot conservador". I tot i que les dues federacions ho faran des de l'oposició i amb un pes electoral diferent en els àmbits autonòmic i estatal, d'entrada els valencians semblen tenir més fàcil l'accés —la recuperació— al poder autonòmic perquè semblen tenir també més fàcil el camí de la "causa comuna" de l'esquerra del braç d'Esquerra Unida del País Valencià i de la Unitat del Poble Valencià. En aquest sentit, desbancar Jaume Matas amb un pacte d'esquerres sembla prou difícil a les Illes per la pressió de Julio Anguita, tot i que socialistes i Partit dels Socialistes de Mallorca haurien d'aprofitar que ja han après a conviure junts al Consell Insular de Mallorca, sota la presidència de Maria Antònia Munar.

El segrest de Miguel Ángel Blanco

A l'hora de tancar l'edició d'aquest setmanari, ETA tenia segrestat el ciutadà Miguel Ángel Blanco Rodríguez, càrrec electe del municipi basc d'Ermua. Quan la revista arribe a les mans del lector, és possible que el segrest s'haja resolt d'una manera tràgica si els segrestadors compleixen l'amenaça d'assassinar-lo. Es fa difícil trobar paraules mentre plana sobre un ésser humà l'amenaça d'una pena de mort tan absurda com injustificable. Una vegada més, la violència ha tornat a sacsejar la consciència de tots els ciutadans de l'estat, aquesta vegada

d'una manera especialment colpidora i brutal. La violència, vinga d'on vingui, i s'expressi com s'expressi, siga contra un ciutadà d'Ermua o contra un immigrant magribí del barri de Russafa de València, ha de trobar sempre el rebuig de tots els demòcrates.

La condemna taxativa a aquests esdeveniments no ens ha de fer oblidar que el conflicte basc continua obert i comença a ser hora d'exigir solucions, per no perllongar més els sofriments de les

persones que el pateixen, que són, en definitiva, tots els ciutadans d'Euskadi.

Són els bascos per tant els qui han de dissenyar els camins propis cap a la pau, des de les seues institucions democràticament escollides, des del Parlament basc, que és qui expressa al capdavant la voluntat popular dels ciutadans. Els ciutadans de la resta de l'estat, davant d'esdeveniments d'aquest tipus, hem de mantenir una resposta serena i democràtica, fugint de la cridòria mediàtica que sovint distorsiona la realitat i no ens deixa sentir la veu d'aquells que honestament busquen la pau. Sobretot, hem d'escoltar el que diuen els bascos. Els únics que poden aconseguir que ETA deixi de matar són ells. ■

"Els socialistes valencians semblen tenir més fàcil la 'causa comuna' de l'esquerra amb EUPV i UPV, tot i que els socialistes illencs haurien d'aprofitar que han après a conviure amb el PSM en el Consell Insular de Mallorca."